

ЖУЛ ВЕРН
„РОБЮР ПОКОРИТЕЛЯТ“
ОТКЪС ОТ НАУЧНО-
ФАНТАСТИЧЕН РОМАН

Превод от френски: [Неизвестен], 1978

chitanka.info

Зрителите, неми от ужас, задъхани, бяха обзети от онзи страх, който притиска гърдите и подкосява краката, когато гледаме как някой пада от голяма височина. Подготвяше се въздушна битка, битка, в която нямаше дори изгледи за спасение, както при морските сражения — първа по рода си, но не и последна без съмнение, защото прогресът е един от законите, движещи този свят. И ако „Go ahead“ бе издигнал американското знаме, „Албатрос“ беше развял своето знаме — черно, обсипано със звезди и със златното слънце на Робюр Покорителя.

Внезапно ужасен вик се надигна от земята.

„Go ahead“ се помъчи да се отдалечи от неприятеля си, като се издигне по-високо. Изхвърли целия си запас от баласт. Направи нов скок от хиляда метра. Вече се виждаше като точка в простора. „Албатрос“, който непрекъснато го преследваше с пълна скорост на витлата, беше станал невидим.

„Go ahead“ видимо нарастваше, въздушният кораб също се появи, спускайки се с него. Този път, балонът наистина падаше. Газът, много разширен във високите пластове, беше спукал обвивката и наполовина бе излетял, балонът падаше бързо към земята.

Но въздушният кораб, намалил бързината на подемните витла, се спускаше със същата скорост. Той достигна „Go ahead“, когато балонът беше на хиляда и двеста метра от земята, и се изравни с него.

Да го довърши ли искаше Робюр? Не!... Той искаше да помогне, да спаси екипажа на балона!

Затова направи ловка маневра аеронавтът и неговият помощник да се прехвърлят на платформата на въздушния кораб.

Дали чичо Прюдънт и Фил Евънс щяха да се откажат от помощта на Робюр да бъдат спасени от него? Те бяха способни на това! Но хората на изобретателя се нахвърлиха върху тях и насила ги прехвърлиха на „Албатрос“.

После въздушният кораб се отдръпна и застана неподвижен, докато балонът, напълно лишен от газ, падаше към дърветата на поляната, където се закачи и увисна като огромен парцал.

Страшна тишина цареше на земята. Сякаш животът беше отлетял от всички гърди. Много очи се бяха затворили, за да не видят върховната катастрофа.

Чичо Прюдънт и Фил Евънс бяха пак пленници на изобретателя Робюр. След като ги беше заловил, дали щеше да ги отвлече отново в

простора, където беше невъзможно да го преследват?

Много вероятно.

Междувременно, вместо да полети нагоре, „Албатрос“ продължаваше да се спуска към земята. Дали щеше да кацне? Всички поварваха и тълпата се раздели, за да му направи място сред поляната.

Вълнението беше достигнало връхната си точка.

„Албатрос“ се спря два метра над земята. Тогава всички чуха сред дълбоката тишина гласа на изобретателя.

— Граждани на Съединените щати — каза той. — Председателят и секретарят на института „Уелдън“ са отново в моя власт. Мога да ги задържа, за да се възползувам от правото си на възмездие. Но по злобата, разпалена в душите им от успеха на „Албатрос“, разбрах, че човешкият разум още не е готов за голямата революция, до която един ден ще го доведе покоряването на въздуха. Чичо Прюдънт и Фил Евънс, вие сте свободни.

Председателят и секретарят на института „Уелдън“, както и аеронавтът и неговият помощник трябваше само да скочат на земята.

„Албатрос“ веднага се издигна десет метра над тълпата.

Робюр продължи:

— Граждани на Съединените щати, моят опит е завършен. Но мнението ми отсега нататък е, че дори и прогресът не бива да се насилва преждевременно. Науката не бива да изпреварва нравите. Трябва да се извършва еволюция. С една дума, всяко нещо с времето си. Днес идвам твърде рано, за да мога да надвия противоречивите и разединени интереси. Човечеството не е узряло още за съюз.

Аз отлитам и отнасям със себе си моята тайна. Но тя няма да бъде загубена за човечеството. Ще му принадлежи в деня, когато то бъде достатъчно просветено, за да се възползува от нея, и достатъчно умно, за да не злоупотреби никога с нея. Прощавайте, граждани на Съединените щати, прощавайте!

И „Албатрос“, прорязвайки въздуха със своите седемдесет и четири подедни витла, понесен от своите двигателни витла, пуснати с най-голяма скорост, изчезна на изток сред буря от викове „ура“, този път възторжени.

Двамата балонисти, дълбоко унижени, както и целият институт „Уелдън“ в тяхно лице, направиха единственото нещо, което им оставаше да направят — прибраха се в къщи, докато тълпата, внезапно

променена, беше готова да ги изпрати с най-груби сарказми, този път напълно заслужени.

Публикувано в алманах „Спектър’78“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.